Pokroky matematiky, fyziky a astronomie

Zprávy a oznámení

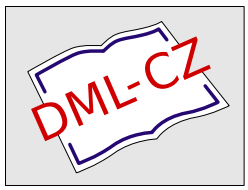
Pokroky matematiky, fyziky a astronomie, Vol. 70 (2025), No. 3, 203–210

Persistent URL: http://dml.cz/dmlcz/153545

Terms of use:

© Jednota českých matematiků a fyziků, 2025

Institute of Mathematics of the Czech Academy of Sciences provides access to digitized documents strictly for personal use. Each copy of any part of this document must contain these *Terms of use*.

This document has been digitized, optimized for electronic delivery and stamped with digital signature within the project *DML-CZ: The Czech Digital Mathematics Library* http://dml.cz

Zprávy & oznámení

OBOROVÁ MATEMATICKÁ MEDAILE JČMF 2025

Oborová matematická medaile Jednoty českých matematiků a fyziků za rok 2025 byla výborem České matematické společnosti udělena prof. Jaroslavu Haslingerovi, prof. Volkeru Mehrmannovi a prof. Janu Trlifajovi.

Prof. Jaroslav Haslinger (*1946) je numerickým matematikem zabývajícím se zejména oblastí aproximace řešení parciálních diferenciálních rovnic a strukturální optimalizace. V letech 1970–2019 působil na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy a od roku 1997 byl aktivní na Vysoké škole báňské – Technické univerzitě Ostrava (VŠB-TUO). Mezi lety 2011 až 2023 pracoval také v Ústavu geoniky AV ČR a v Národním superpočítačovém centru IT4Innovations. Podílel se na seminářích a krátkodobých kurzech Univerzity Palackého ve své rodné Olomouci. Působil jako hostující profesor na mnoha zahraničních univerzitách (mj. Nice, Linköping, Jyväskylä, Toulouse, Erlangen, Caen). Je autorem více než 170 publikací. Všem svým spolupracovníkům a studentům je příkladem svou vstřícností, pracovitostí a zaujetím pro vědu. Vychoval devět doktorandů a je autorem několika oblíbených studijních materiálů. Skripta *Metoda konečných prvků pro řešení variačních rovnic a nerovnic eliptického typu* z roku 1980 představují první ucelený český studijní text na toto téma. Je členem Učené společnosti České republiky (od 2011) a držitelem významných ocenění, mj. stipendia NATO (1998) a ceny ministra školství ČR (2005).

Prof. Volker Mehrmann (*1955) je německým matematikem působícím v oblasti analýzy algebraicko-diferenciálních rovnic a teorie řízení. Po doktorátu a ha-

bilitaci na Univerzitě v Bielefeldu působil mj. na Kent State University, University of Wisconsin, v IBM Research Center v Heidelbergu, RWTH v Cáchách a jako profesor na Technické univerzitě v Saské Kamenici. Od roku 2000 je profesorem na Technické univerzitě v Berlíně. Zastával funkce předsedy Evropské matematické společnosti a Mezinárodní společnosti pro aplikovanou matematiku a mechaniku (GAMM). Byl rovněž předsedou výzkumného centra MATHEON „Matematika pro klíčové technologie“ a Einsteinova centra ECMath v Berlíně. Mezi ocenění jeho práce patří členství ve Fellow programech společností SIAM a AMS, udělení pokročilého grantu ERC a také opakované členství v panelech ERC. Volker Mehrmann má dlouholeté kontakty s matematiky z České republiky. Dokládají to opakované pobyty řady českých matematiků, např. Eduarda Feireisla, Zdeňka Strakoše, Jurjena Duintjer Tebbense a Petra Tichého, na pracovištích v Berlíně, která vedl. Přednesl řadu hlavních přednášek na konferencích v České republice a je aktivním členem ediční rady série publikací Nečasova centra.

Prof. Jan Trlifaj (*1954) je odborníkem v oboru teorie reprezentací asociativních algeber, homologické algebře, a zejména aplikacích metod teorie množin a nekonečné kombinatoriky v algebře. Po studiu na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy pracoval v letech 1981–1990 jako programátor ve Výzkumném ústavu matematických strojů v Praze. Od roku 1990 působí na Katedře algebry MFF UK, od roku 2010 jako profesor. V letech 2012–2020 byl prodékanem MFF UK pro vědeckou činnost. Vychoval dvanáct doktorandů a od roku 1994 organizuje pravidelný algebraický seminář na MFF UK. Je autorem více než 100 publikací. Absolvoval řadu vědeckých i přednáškových pobytů v zahraničí (např. Postdoctoral Fellow of the Royal Society na University of Manchester a Fulbright Scholar na University of California, Irvine), měl cca 150 zvaných přednášek na konferencích a seminářích v zahraničí a v roce 2020 byl jako teprve třetí český matematik jmenován „Fellow of the American Mathematical Society“. Od roku 2017 je členem Učené společnosti České republiky a od roku 2021 působí v etické komisi Evropské matematické společnosti.

Petr Stehlík

XVII. SEMINÁŘ Z HISTORIE MATEMATIKY PRO VYUČUJÍCÍ NA STŘEDNÍCH ŠKOLÁCH

Ve dnech 18. až 22. srpna 2025 se opět po dvou letech konal seminář z historie matematiky pro vyučující na středních školách, a tak jako minulé roky i letos se jeho program odehrával v prostorách poděbradského zámku a jeho blízkého okolí.

Seminář nebyl monotematicky zaměřen a svým odborným programem umožnil nahlédnout pod pokličku celé řady zajímavých témat, která účastnící kromě

vlastního obohacení mohou využít pro zpestření výuky a budování mezipředmětových vazeb.

Po příjezdu obdrželi účastníci tašku s materiály, ve které mohli najít i jeden ročník *Pokroků* a knihy z edice *Dějiny matematiky*. Takto vyzbrojení se vydali nahoru do věže, kde v průběhu pěti dní zaznělo 17 konferenčních vystoupení: *Matematika a hudba* (Zdeněk Halas), *Ke kořenům kombinatoriky a pravděpodobnosti: pohled do starověku a novověku* (Magdalena Hykšová), *Vývoj modelování křivek a ploch v počítačové grafice a jejich využití v praxi* (Nikola Pajerová), *Z historie Catalanových čísel* (Antonín Slavík), *Od mamutů ke kvaternionům* (Jindřich Bečvář), *Helena Trójská matematiky: Et talis linea vocata est Cyclois* (Marie Vestenická), *Rekreační problémy slavných matematiků* (Jan Sedlák), *O původu našich čísel – pohled do staré Indie* (Irena Sýkorová), *Spiknutí čísel (nebo genů?): Dějiny matematických potíží* (Evelyn Musilová), *Zachraňuji podle vzorců! (Jak matematika usnadňuje první pomoc). Workshop* (Jana Musilová), *O veľkých a malých kladných číslach* (Vojtech Bálint), *René Descartes a jeho geometrie* (Martin Melcer), *Staré učebnice matematiky s progresívnymi prvkami* (Tomáš Lengyelfalusy), *Cestování, dohánění a střetnutí: Inspirativní historické úlohy o pohybu pro moderní výuku* (Jindřich Dvořák), *Alenka v říši geometrie* (Michaela Nedavašková), *Stručná historie japonské matematiky* (Martin Svatoň) a *Role jablka v matematice* (Martina Bečvářová).

Kromě nabitého odborného programu nechyběl ani společenský večer. Dobré pití, lívance a přátelská atmosféra byly doplněny tombolou. Dalšího dne byla pro zájemce připravena prohlídka Polabského muzea, kde se mohli poučit nejen o historii města, ale i např. o perníkové tradici nebo místním pokladu. Večer si pak při pozorování hvězd přišli na své i milovníci astronomie.

Poslední den semináře zakončil Jindřich Bečvář s poledním odbíjením zvonů a tak, jak to bývá i v životě: „Konec je jen začátek něčeho dalšího“. Proto se už nyní můžete těšit na další ročník semináře, který se bude konat za dva roky opět v Poděbradech. Ale jelikož dva roky jsou dlouhá doba, tak mezitím přijměte pozvání na 42. ročník konference *Historie matematiky*, která se uskuteční od 17. do 21. srpna 2026 v Hořicích. Bude věnována zejména matematikovi a významnému místnímu rodákovi Josefu Ladislavu Janderovi. Veškeré informace týkající obou akcí budou k dispozici na webu `http://www.fd.cvut.cz/personal/becvamar`.

Závěrem už jen zbývá poděkovat všem, kteří se podíleli na těchto příjemně strávených dnech. Především pak organizačnímu výboru (J. Bečvář, M. Bečvářová, Z. Halas, M. Hykšová, M. Melcer, M. Otavová, A. Slavík, I. Sýkorová a M. Vestenická) za skvělou přípravu, Ústavu jazykové a odborné přípravy UK za krásné zázemí a v neposlední řadě samozřejmě všem přednášejícím za obohacující příspěvky a všem účastníkům za skvělou atmosféru, která na semináři panovala.

Anna Radochová

VZPOMÍNKA NA PETRA KŮRKU (25. 6. 1949–24. 9. 2025)

Nebýt Petra, nikdy bych nebyl připuštěn k obhajobě disertace a po šesti letech „fascinující a záslužné“ práce by mi slavně zhasl doktorát. Svůj francouzsky psaný posudek odeslal, tehdy již těžce zkoušenému studijnímu oddělení pařížské Sorbonny, přibližně za pět minut dva-

náct. V té době, podotýkám, jsme se vůbec neznali: administrativní manévr vymyslela Katka Trlifajová, Petr jej toliko rychle, ochotně a bez jakýchkoli dotazů na groteskně neschopného adepta provedl. A já věděl jen z doslechu, že údajně sepsal učebnici infinitezimálního počtu založenou na *nekonečně malých*, a matně si ho vybavoval z přednášky *Eukleidův algoritmus v Platónových dialozích* pronesené kdysi na sázavských Meditacích o základech vědy. Což již tenkrát muselo být velice dávno.

(Foto: Petr Pokorný)

Následující črta je směsicí osobních dojmů, vzpomínek a střípků dvouhodinového rozhovoru s prof. Petrem Kůrkou o životě, matematice a transdisciplinaritě. Veden byl během jedné z pravidelných návštěv na Petrově venkovském sídle v Obecnici (okres Příbram) zkraje jara roku 2025. Spadal by nejspíše do žánru „orální historie“ nebýt toho, že nahrávka se nedochovala.

Matematické pochopení živého

K francouzské řeči a kultuře měl Petr blízko již od dětství. Jeho otec zastával místo technického pracovníka, jenž jménem znárodněného průmyslu často pobýval ve frankofonních zemích. Odtud povstala nejen Petrova náklonnost k francouzské hudbě a filmu – Jacques Brel budiž zářným příkladem obojího, výslovně zmínit je však třeba též George Brassense, i kdyby jen pro jeho potemnělý, anarchický humor, k němuž Petr, abych tak řekl, *neměl daleko*. Od svého otce, později „šíleného vynálezce“, však Petr stejnou měrou odvozoval i svůj zájem o mezioborová zkoumání *avant la lettre*.

Hodnoceno zpětně, Petr sám sebe považoval vždy za „víceméně ryzího matematika“ se zájmem o *matematické pochopení živého*. A na tuto pouť se, jak známo, skutečně vydal. Nedlouho po završení studií na Matematicko-fyzikální fakultě UK získal – nikoli bez štěstí a jisté míry obratnosti – místo v Matematickém středisku biologických ústavů ČSAV, kde se věnoval modelování biologických jevů. Soudě podle tehdejších Petrových prací byl jeho matematický přístup k biologii stejně mnohovrstevnatý jako sama biologie. Jeho modely se zaměřovaly na život v nejširším pojetí, od zcela abstraktní logiky vývoje organismů až po dynamické zákonitosti populačních jevů. Tomu pak odpovídal i matematický záběr, s nímž se k věci vztahoval: stratifikované grafové gramatiky, nestandardní analýza, teorie her…[1] Všestranným matematikem

[1] Viz *Biomatematika '79*, 1. národní konference, Zvíkovské podhradí, 10.–14. prosince 1979. V tomto textu se omezuji téměř výhradně na prameny, jež mi v návaznosti na zmíněný rozhovor Petr laskavě poskytl. Jedná se zejména o strojopisy či svépomocné edice, které sám vybral, a to právě s ohledem na předmět rozpravy, tj. dějiny transdisciplinarity v Československu a jeho úlohu v nich.

ostatně Petr zůstal až do konce, jak je patrné z jeho posledních „úvodních“ pojednání do teorie čísel, projektivní geometrie a teorie informace – a zamýšlené teorie pravděpodobnosti, pro niž ode mě žádal překlad Laplaceova úvodu k *Théorie analytique des probabilités*. Úsporný, strohý a napohled odtažitý formalismus těchto prací v očích běžného čtenáře zřejmě nevyvolá dojem, že by sahaly „od počtů ke kvantové mechanice“, „od Eukleida k Einsteinovi“, „od kódů k makroekologii“. Jaký byl logický poměr mezi Petrovou matematickou univerzalitou – dějiny matematiky nevyjímaje[2] – a jeho univerzálním přesahem, zda jedno podmiňovalo druhé, či zda by mu taková otázka byla vůbec dávala smysl, zůstane bohužel již bez odpovědi.

Spiritus agens

Zatímco pro Petra posrpnová „krizová léta“ znamenala studium a následný začátek vědecké dráhy, u řady význačných vědců té doby tomu bylo právě naopak. Leda s Leibnizem, jak jinak, snad pochopíme spletitost cest, jimiž bratrská pomoc, čistky a *normalizace poměrů* dokázaly stvořit „dobu heroickou, požehnanou mezi dobami, těhotnou pravdou a moudrostí“.[3] Či, řečeno stručně slovy Paula Eluarda, jak ona „Biafra ducha“ nakonec přispěla k jeho nejsvobodnějším výkonům: zrodu fenoménu polooficiálních přednášek, bytových seminářů, samizdatových edic a překladů nejnovější západní (a ze Západu pašované) literatury – útvaru souhrnně označovaného jako „podzemní univerzita“.

Věnování
(Z. Neubauer, *Biomoc*, Praha 2002)

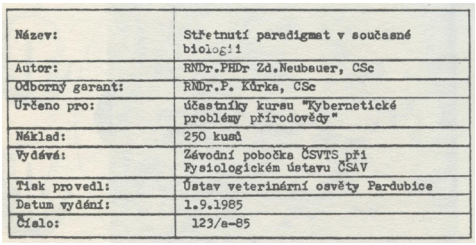
Podobně bychom v těchto svérázných končinách Československé vzdělanosti marně hledali povolanějšího průvodce než právě Petra. Jakkoli si jeho jméno v této souvislosti – na rozdíl od Neubauera, Vopěnky či Havla – asi málokdo vybaví, při bližším zkoumání přediva událostí začíná jeho vysoká postava, leckomu připomínající Dorého *Důmyslného rytíře*, nenápadně vystupovat do popředí. Petrova historická úloha v zakládání zdejších transdisciplinárních zkoumání je podstatná, a to v obojím smyslu dějin: stál na počátku rozhodujících událostí tohoto příběhu a zároveň se zásadní měrou zasadil o to, aby se tento příběh dějinným útvarem vskutku stal. Byl strůjcem i tvůrcem odkazu.

Petrův vstup na půdu podzemní univerzity se ve světle výše uvedených skutečností nezdá být příliš překvapivým. Stačí

[2]Pro úplnost lze dodat, že Petrův zatím poslední známý text byl věnován Keplerovu problému dělových koulí; vyjít by měl ve druhé čtvrtině roku 2026 v publikaci *O kouli. Nejméně se dotýká země*, vyd. R. V. Novák. Dle svědectví pana redaktora měl Petr poslední schůzku nad textem uzavřít slovy: „Nemyslete si, všichni matematici nejsou blázni.“

[3]Z. Neubauer, *Všichni velcí myslitelé byli matematiky. . .*, in: P. Vopěnka, Úhelný kámen evropské vzdělanosti a moci, souborné vydání Rozprav s geometrií, Praha, 2000, str. 10.

uvážit, že její klíčovou postavou byl Zdeněk Neubauer. Podobně klíčovým bylo proto i setkání s dr. Neubauerem, k němuž na Petrův popud dochází roku 1982. Vzešel odtud jednak seminář *Kybernetické problémy přírodovědy*, který Petr, nyní novopečený „funkcionář VTS“, organizačně zajistil a tak či onak odborně garantoval až do konce 80. let; jednak (a především) *Tarotová edice*, řada sborníků s tarotovými kartami na obálce, jež se v druhé polovině 80. let stala svého druhu kulturním fenoménem.

Název:	Střetnutí paradigmat v současné biologii
Autor:	RNDr.PHDr Zd.Neubauer, CSc
Odborný garant:	RNDr.P. Kůrka, CSc
Určeno pro:	účastníky kursu "Kybernetické problémy přírodovědy"
Náklad:	250 kusů
Vydává:	Závodní pobočka ČSVTS při Fysiologickém ústavu ČSAV
Tisk provedl:	Ústav veterinární osvěty Pardubice
Datum vydání:	1.9.1985
Číslo:	123/a-85
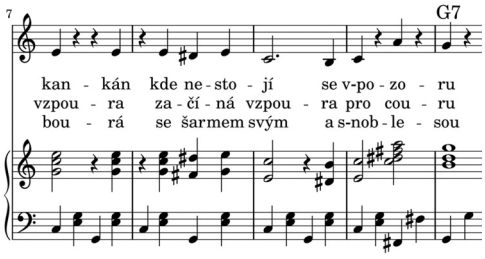
Tarotová edice
(Z. Neubauer, *Střetnutí paradigmat v současné biologii.* Sborník přednášek cyklu „Kybernetické problémy přírodovědy“, Praha 1985)

Do podrobností zde zabíhat nebudeme, stačí odkázat na Petrovo vlastní svědectví.[4] Můžeme si tudíž dovolit trochu *racionální historie.* Nuže, matematika se vyznačuje tou pozoruhodnou vlastností, že silou vlastního odvozování dokáže nastolit, a z podstaty věci též zodpovědět, otázky, které si při nahlížení do závojů přírody nikdo nepoložil, poněvadž si je ani položit nemohl.[5] V tomto smyslu se univerzalita matematiky vyznačuje neomezenou důsledností výkladu; stejně tak ovšem sama na příslušném problému přírody závisí, a je tudíž otázkou samou či, jinak řečeno, *modelem* omezena. Aby tedy matematika mohla být vskutku *univerzální*, vyžaduje vpravdě neomezené a nikým – vposled nejinak než *policejně* – neomezované teoretické pole, spojitě se rozprostírající přes jednotlivé obory, disciplíny i jejich paradigmata. Z druhé strany si však ani takto principiálně otevřená mysl nevystačí sama: potřebuje matematiku (v nejširším slova smyslu), aby se dobrala čehokoli dalšího než vlastního, jakkoli svobodného východiska. Dále to začíná být poněkud složitější. Ale již odtud snadno nahlédneme, co mohlo spojit cesty ryzího matematika se zájmem o matematické pochopení živého a svérázného biologa se zájmem zhola o všechno.

Na tento dozajista nezvratný důkaz by Petr nejspíše odvětil, že to všechno dělal proto, *protože ho to bavilo.* K fundamentální ideji transdisciplinarity mi sdělil zhruba tolik, že *neměli rádi vědecký fachidiotismus* a z hloubi svých nauk se pouze snažili vystoupit k jistému *přesahu*, tj. srozumu ve prospěch společné věci. S jakými vhledy Petr na seminářích vystupoval, se už nedovíme. Víme však, že v práci pro společnou věc pokračoval i v době, kdy se mluvčí a účastníci seminářů z podzemí již stěhovali na půdu nově zřizovaných kateder, a to, mimo jiné, v podobě technické redakce časopisu *SciPhi* založeného a vedeného Jiřím Fialou. Ve své drobné, neokázalé a neúnavné práci se ovšem Petr neomezoval výhradně na oblast filozofie a vědy. Dokladem buďtež jeho notové zápisy a sazby písní Vodňanského a Skoumala z nedávné doby. A jakýkoli jiný dostatečný důvod tohoto počínání než právě shora uvedený bychom opět jen stěží hledali: tisíceré díky, Petře, za nezapomenutelné klavírní recitály, zejména pak *Vzpoury kocourů.*

[4] P. Kůrka, *Před-mluva: Tarotová edice*, in: Z. Neubauer, *Biomoc*, Praha, 2002, nečíslováno.

[5] Viz například P. Kůrka, A. L. Šizling, J. Rosindell, *Analytical evidence for scale-invariance in the shape of species abundance distributions*, Mathematical Biosciences 223 (2010), str. 151–159.

J. Vodňanský – P. Skoumal, *Vzpoura kocourů* (podle přednesu P. Ruta vysázel P. Kůrka)

Tak konečně narážíme na další význačný rys Petrovy osobnosti, který ve strašidelné shodě, sami od sebe a na sobě nezávisle doznávali všichni, kdo jej znali. Tím byla jeho *rychlost*. Ať už se jednalo o práci vědeckou, nebo technickou, psaní knih a článků, redakci či sazbu, přípravu grantových projektů nebo jízdu na kole po brdských vrších: Petrovy výkony byly až zarážející. S jistou úlevou a vděčností je třeba zdůraznit, že u svých kolegů, spolupracovníků či spolujezdců nic podobného *a priori* nepředpokládal.

Centrum pro teoretická studia

Již za nových poměrů Petr nastoupil na Matematicko-fyzikální fakultu UK, kde vyučoval logiku, teorii informace a teorii dynamických systémů – a kde se mu láska k Francii opět stala osudnou. V důsledku velkorysé řady zahraničních výzkumných pobytů, vrcholící roční stáží na Université Sophia-Antipolis de Nice,[6] jeho zaměstnavateli „prostě došla trpělivost“. A jeden nemusí být zrovna univerzální génius, aby uhodl, na jaké pracoviště se pak ubíraly kroky všestranného matematika s mezinárodními úspěchy a transdisciplinárním přesahem. Tím spíše, že mnozí jeho kolegové z podzemních seminářů zde již dávno byli, protože si CTS zkrátka založili. Tak se Petr navrací i ke svému původnímu povolání, tj. matematickému modelování živého. V zájmu historické přesnosti, a zvláště pak pro mladé badatele, kteří v kalných vodách intelektuálních dějin lační po hypotéze, dodávám, že přesně ve stejné době jsem se na inkriminované univerzitě v Nice nacházel také, a *mohli jsme se tudíž potkat*.

Nic takového se samozřejmě nestalo. Došlo k tomu až o mnoho let později, kdy jsem (opět díky Katce) přišel do CTS. Vděčím-li Petrovi za to, že jsem neskončil kdesi v podzemí Paříže jako nedostudovaný filozof s obřím dluhem na krku, pro srandu králíkům a profesorům vysoké školy života, je třeba stejně tak uznat, že tohle byl teprve začátek. Obecně vzato, pro překladatele pochybných latinských spisů, jež *negenerují nové výsledky matematického výzkumu*, a jiné podobné endemické organismy, by stěží bylo možné představit si příhodnější podmínky k přežití. A rozumí se samo sebou, že i na tomto jedinečném, otevřeném a povznášejícím prostředí samém Petr nesl nemalý podíl – ať už semináři k fenomenologii čísla, geometrickým prostorům či dějinám matematiky, anebo prostě jen svými příspěvky do společné rozpravy. I kdyby ničím jiným, do zlatého fondu CTS se Petr zapsal – je otázka, zdali tak docela o své vůli – svým sisyfovským sporem s Ivanem Chvatíkem, jenž se *důsledně* účastnil všech jeho seminářů… a slovy „Petře, počkej“, obvykle hned zkraje výkladu, ohlašoval věčný návrat otázky po povaze, primordialitě a ontologické dignitě eukleidovského prostoru (jakož i skutečností odtud odvozených).

Nemohlo trvat dlouho, aby Petr pochopil, že *matematická řeč* se mnou vskutku nebude. Stalo se tak nejspíše záhy poté, co jsem shora uvedenou otázku vy-

[6] Viz P. Kůrka, *Topological and symbolic dynamics*, Paris, 2003.

řešil s tím, že *v nekonečně malém všechny prostory spadají vjedno*. Nic z toho mu ovšem nebránilo, aby i nadále vlídně a trpělivě zodpovídal infantilní dotazy diletanta zmatečně těkajícího širými krajinami jeho matematické erudice.

Avšak každá trpělivost má své meze. Povstaly nevyhnutelně, když Petrovi opět spadl do rukou osud jisté, toho času již roky přepracovávané disertační práce o markýzi de l'Hospitalovi a *Analýze nekonečně malých* – a tím, potřetí už, i osud jejího autora. Jak se zdá, coby recenzent neměl pro renesanční chápání diferenciálního počtu valného pochopení. Jinými slovy: *Markýze rozsekal napadrť*. Tak se sice práce opět nachýlila ke svému počátku, ale patří k věci, že Petrovy opravy a připomínky, které provedl *do poloviny textu* („je to moc dlouhý"), se ukázaly jako dobrodiní. Ač jsem nakonec musel svatosvatě odsouhlasit, že za tohle všechno mu ještě v budoucnu sepíšu knihu *O přirozenosti křivek*.

Petr byl především tak trochu cynik a pankáč. Některé věci ho nicméně dokázaly opravdu rozlítit. Životních rozměrů, pokud vím, dosahovaly pouze dvě, a sluší se tedy je krátce připomenout. Co paměť sahá, nikdo nikdy neviděl prof. Kůrku tak, jak tomu bylo po přednášce kolegy Petra Turečka o multiversu: „To byla ta nejhorší přednáška, co jsem v životě slyšel!" vykřikl vstoje – a následoval už jen zrychlený, přerývaný, těžko zachytitelný proud vět a souvětí. I onen kutilský výtvor s prvky *New Age* se ovšem ve srovnání s koronavirovými opatřeními počátku 20. let jevil jako nevinná prkotina. V jejich důsledku se totiž Petr, *o altitudo divitiarum*, zradikalizoval natolik, že – tento laskavý, vzdělaný a veselý člověk – *volil Trikolóru*! Na věčnou památku budiž řečeno, že kdyby mi to sám, během oběda v restauraci jednoho „odbojáře" v Jincích, bezděky neprozradil, nikdo by to na něm byl nepoznal.

Co dodat závěrem...

Zpráva o Petrově skonu byla veskrze temná, odporná, a především nepochopitelná. Řádit tu měl nepochybně stejně tak dlouho jako *Ich* (Ivan Chvatík) – a nikdo ani nic jiného neočekával. Do poslední chvíle psal, jezdil na kole, četl Joyceova *Odyssea*; a vzhledem k jeho *rychlosti* se lze důvodně domnívat, že na rozdíl od mnohých jej také dočetl. Aby „stát ukázal, jak se stará o seniory", začal navštěvovat základní uměleckou školu, kde mu vštípili rytmus do té míry, že jeho proměna byla téměř zázračná. A tak by šlo pokračovat. Velkorysé plány, pracovní i jiné, hudební duety, jazzové desky... Na vše zbývalo dost času, a nyní zbývá leda otázka, jak se za to vše Petrovi odvděčit. Tedy jen stručně: díky, Petře, budeš nám chybět.

Jan Makovský

Poznámka redakce:

Všestrannost zájmů profesora Petra Kůrky si mohou čtenáři *Pokroků* připomenout v jeho článku *Hyperbolická geometrie v díle M. C. Eschera* publikovaném v PMFA 4/2014.